

Sygn. akt IX W 4075/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 03 grudnia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący - SSR Wojciech Kottik

Protokolant – Kalina Pawełko

bez obecności oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 2014 r., sprawy

A. K.

córki Z. i G. z domu Ś.

ur. (...) w I.

obwinionej o to, że:

w dniu 12 września 2014 r., o godz. 11⁰⁵ w O. na ul. (...) kierując samochodem m-ki O. (...) o nr rej. (...) ominęła pojazd, który jechał w tym samym kierunku, lecz zatrzymał się przed oznakowanym przejściem dla pieszych w celu ustąpienia pierwszeństwa pieszemu

- tj. za wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 26 ust. 3 pkt. 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym,

ORZEKA

I. obwinioną **A. K.** uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu z art. 97 kw w zw. z art. 26 ust. 3 pkt. 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym i za to z mocy **art. 97 kw** skazuje ją na **karę grzywny w wymiarze 500,- (pięćset) złotych;**

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych **obciąża obwinioną zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100,- (sto) złotych i opłatą w kwocie 50,- (pięćdziesiąt) złotych.**

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

W dniu 12 września 2014 r., funkcjonariusze Wydziału (...) (...)w O. (...). E. P. (1) i (...). R. B. (1) pełnili służbę w oznakowanym radiowozie policyjnym m. in. na terenie O.. Około godziny 11⁽⁰⁵⁾ kiedy funkcjonariusze ci jechali prawym pasem ulicy (...) w O., w stronę (...)i zbliżali się do wyznaczonego przejścia dla pieszych, ok. 20 m przed tym skrzyżowaniem. Zobaczyli wówczas że jadący lewym pasem nieustalony samochód osobowy zatrzymał się w celu ustąpienia pierwszeństwa pieszym, którzy zaczęli przechodzić po tym przejściu z lewej strony na prawą. W tym czasie jadący przed nimi prawym pasem samochód m-ki O. (...) o nr rej. (...) ominął pojazd na lewym pasie i kontynuował jazdę w kierunku ronda. Funkcjonariusze widząc tę sytuację udali się za tym pojazdem i na parking

na ul. (...) zatrzymali kierującą nim do kontroli. Okazało się, że pojazdem tym kierowała obwiniona A. K., która nie przyjęła proponowanego jej mandatu karnego, twierdząc, że „żadnych pieszych na jezdni nie widziała”.

(dowody: notatka urzędowa k.5, wydruk z bazy (...) k. 4; zeznania świadków: E. P. k. 14v, R. B. k.15).

W związku z powyższym A. K. stanęła pod zarzutem popełnienia wykroczenia z art. 97 kw w zw. z art.26 ust. 3 pkt. 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Obwiniona nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej wykroczenia. Wyjaśniła, że w dniu zdarzenia jechała swoim samochodem prawym pasem ruchu ulicy (...) w kierunku wyjazdu na O. z prędkością, rzędu 40 km/h. Zaprzeczyła aby ominęła pojazd, który zatrzymał się na sąsiednim pasie aby ustąpić pierwszeństwa pieszym, bo wprawdzie przed nią, ok 5-10 m, tym pasem jechał jakiś samochód osobowy, ale on nawet nie hamował przed „pasami”. Twierdziła, że kiedy została zatrzymana do kontroli Policjantka ją przeprowadzającą stwierdziła, że na środku przejścia dla pieszych był pieszy a ona temu zaprzeczyła. Przekonywała, że za to wykroczenie zaproponowano jej mandat rzędu 200-300 zł a nie 500 zł. Twierdziła również, że radiowóz jechał za nią w odległości ok. 100 metrów.

(dowód: wyjaśnienia obwinionej k.14-14v)

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia obwinionej nie zasługują na wiarę, albowiem pozostają w sprzeczności z przeprowadzonymi w niniejszej sprawie dowodami.

Zdaniem Sądu na pełne podzielenie zasługują zeznania funkcjonariuszy Policji E. P. (1) i R. B. (1), gdyż są konsekwentne, spójne, logiczne i wzajemnie się uzupełniają. Świadkowie ci, jednoznacznie wskazali, że jechali za pojazdem obwinionej 20-40 metrów prawym pasem ul. (...) i doskonale widzieli, że w momencie gdy nieustalony pojazd jadący lewym pasem zatrzymał się przed wyznaczonym przejściem dla pieszych i zaczęli wchodzić na to przejście piesi, pojazd kierowany przez obwinioną ominął prawym pasem ruchu ten samochód przejeżdżając przez to przejście. Oboje świadkowie stanowczo zeznali, że pojazd obwinionej przejechał obok pojazdu ustępującego pierwszeństwa pieszym w momencie, gdy samochód na lewym pasie stał już pewną chwilę i wykluczyli sytuację deklarowaną przez obwinioną, że jej pojazd wjechał na przejście, gdy pojazd na lewym pasie poruszał się i miał być już na pasach. Świadkowie ci przy tym wyraźnie i dobitnie podkreślili, że gdy pojazd obwinionej przejeżdżał przez przejście piesi, przechodzący z lewej strony na prawą byli już na tym przejściu i zdążyli dojść do wysokości maski samochodu stojącego na pasie lewym. Zaprzeczyli też słowom obwinionej aby proponowano jej mandat w innej wysokości niż 500,- zł, bo tyle przewiduje taryfikator. Podkreślali, że widoczności na pojazd obwinionej nie przesłaniały im żadne inne pojazdy.

Sąd Rejonowy w całości dał wiarę zeznaniom wskazanych wyżej świadków również dlatego, że są dla obwinionej osobami całkowicie obcymi i nie mieli żadnych racjonalnych powodów by bezpodstawnie ją obciążać. Ponadto, jako funkcjonariusze Policji, zeznawali na okoliczności związane wyłącznie z ich służbą i z tego względu, nie będąc zaangażowanymi osobiście w sprawę, nie byli zainteresowani wynikiem postępowania, co dodatkowo stanowi o ich bezstronności.

Warto dodatkowo zauważyć, że relacje tych świadków wspiera dowód w postaci notatki urzędowej sporządzonej z tego zdarzenia przez E. P., który pozwala na dodatkową dokładniejszą ocenę tej sprawy.

Wprawdzie w toku czynności wyjaśniających uzyskano dowód z nagrania z kamery monitoringu umieszczonej na (...), jednak dowód ten okazał się nieprzydatny dla ustaleń niniejszego postępowania bowiem kamera pracująca w trybie sekwencyjnym nie zarejestrowała tego zdarzenia, bo zwrócona, w tym momencie, była w inną stronę.

Warto w tym miejscu podkreślić, że zapisane również w notatce (...) wypowiedziane przez obwinioną słowa, że nie widziała pieszych na przejściu wydają się o tyle wiarygodne, że widok na lewą stronę, a więc tą z której nadchodzili piesi, miała zasłonięty przez pojazd stojący na lewym pasie i ustępujący pieszym pierwszeństwa.

Tym samym Sąd przyjął, że zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy nie pozostawia żadnych wątpliwości, co do tego, że obwiniona w dniu 12 września 2014 r., o godz. 11:05 w O. na ul. (...), kierując samochodem marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) ominęła pojazd, który jechał w tym samym kierunku lecz zatrzymał się przed oznakowanym przejściem dla pieszych w celu ustąpienia pierwszeństwa pieszemu, naruszając tym samym normę przepisów art. 97 kw w zw. z art. 26 ust. 3 pkt 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Przy wymiarze kary jako okoliczność obciążającą Sąd wziął pod uwagę uprzednią karalność obwinionej za wykroczenia w ruchu drogowym (k.4).

Kolejną okolicznością obciążającą to naruszenie przez obwinioną jednej z kardynalnych zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, które może skutkować bardzo poważnymi konsekwencjami – ze śmiercią osoby pieszej włącznie.

Ustawodawca wprowadzając tak rygorystyczne zakazy dotyczące manewru omijania innego pojazdu ustępującego pierwszeństwa pieszym na przejściu dla pieszych miał na uwadze, że szansę przy kontakcie pieszego z jadącym po przejściu dla pieszych samochodem są praktycznie żadne i skutki takich potrażeń są zazwyczaj tragiczne. W niniejszej sprawie do takiej tragedii było naprawdę blisko, bo nie można zapomnieć, że tak jak i widoczność na pieszych obwiniona miała ograniczoną przez stojący na lewym pasie samochód, tak samo piesi mogli nie widzieć pojazdu obwinionej wjeżdżającego na to przejście.

W tych warunkach wymierzona obwinionej kara grzywny w wysokości 500,- złotych jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego jej czynu i zawinienia, a także spełni swoje cele w zakresie prewencji generalnej i indywidualnej.

Analizując sytuację majątkową i osobistą obwinionej, Sąd uznał, że pozwalają jej one na uiszczenie również kosztów postępowania i opłaty.